



Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași  
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com  
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256  
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

# Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 35 (40) • 17 octombrie 2021

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

## Calea spre mântuire

### Să ne ferim de problemele fără valoare

Sfântul Simeon Noul Teolog

„Când ieșim de la biserică, nu trebuie să ne lăsăm distrași de probleme fără valoare și nefolositoare, ca nu cumva diavolul să vină și să ne găsească preocupați de ele. E ca atunci când corbul găsește în câmp un grăunte de grâu, înainte să fie acoperit de pământ, îl ia și zboară cu el. Diavolul răpește amintirea acestor învățături catehetice din inimile noastre și ne găsim goliți și lipsiți de învățatura binefăcătoare.”

## Cuvânt de folos

### Cu muncă și grijă multă se uită de Dumnezeu

Sfântul Paisie Aghioritul

În ziua de azi, oamenii sunt foarte zăpăciti, fiindcă nu trăiesc simplu. Deschid multe fronturi și se pierd în grija cea multă. Eu pun în rânduială un lucru-două și abia apoi mă gândesc la altele. Niciodată nu fac mai multe lucruri deodată. Acum mă gândesc să fac lucrul cutare. Îl termin, și abia după aceea mă gândesc să fac altceva – pentru că dacă încep altul fără să îl fi terminat pe primul, nu am liniște. Când cineva are de făcut mai multe deodată, o ia razna – și numai ce se gândește la ele, ca îl și apucă schizofrenia.

A venit la coliba mea un tânăr care avea probleme psihice. Mi-a spus că este chinuit, pentru că este supărat de problema moștenirii etc. „Despre ce moștenire vorbești?”, i-am spus. „Mai întâi ai nevoie de odihnă. Apoi trebuie să îți iei diploma de absolvire, după care vei merge în armată, și apoi să îți cauți un loc de muncă”. M-a ascultat, sârmanul, și și-a aflat calea. Așa se află pe sine oamenii.

- **Părinte, și eu obosesc repede când lucrez. Nu înțeleg care-i pricina.**

- Ceea ce îți lipsește ție este răbdarea. Și pricina pentru care nu poți să ai răbdare este că te apuci de multe. Te îm-

prăștii în multe părți și obosești. Asta îți pricinuieste și o nervozitate, fiindcă ai mărime de suflet și îți dai osteneala. Când eram în mănăstire, aveam un slujitor la tâmplărie – pe bătrânul Isidor. Sârmanul de el, nu avea deloc răbdare. Începea să facă o fereastră, se descuraja; se apuca să facă uși, se supăra și le lăsa. După aceea, se apuca să facă acoperișuri. Pe toate le lasă neterminate. Nimic nu scotea la capăt. O parte din lemn se pierdea, altă parte se tăia greșit. Așa se omoară câte unul fără să reușească nimic. Sunt unii care, deși au puteri limitate, putând face numai un lucru-două, se apucă și se încurcă în multe – însă nu fac nimic cum se cuvine și îi trag după ei și pe alții. Pe cât se poate, să facă omul numai un lucru-două, să le termine cum se cuvine având mintea curată și odihnită și după aceea să înceapă altceva: căci dacă mintea se împrăștie, ce lucruri duhovnicești va face omul după aceea? Cum își va aduce aminte de Hristos? (...)

- **Părinte, oare nu e mai bine ca un lucru să fie făcut mai pe îndelete, ca să ne putem câștiga liniștea?**

- Da, fiindcă atunci când lucrează cine-

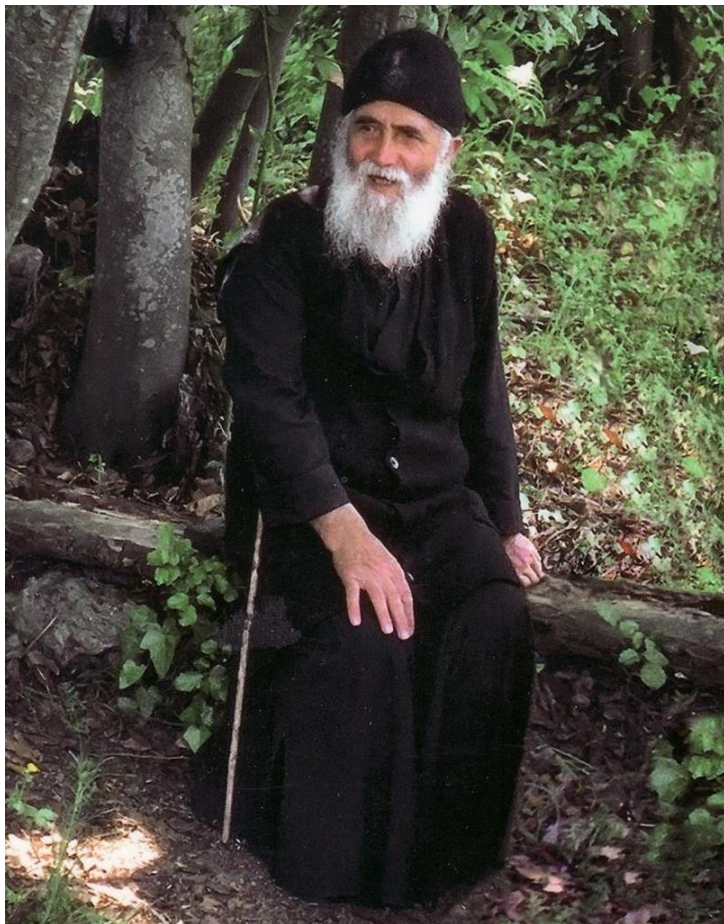


va cu liniște își păstrează pacea și își sfințește întreaga zi. Din păcate, n-am înțeles că atunci când lucrăm ceva prea repede dobândim o nervozitate, iar **lucrarea care se face cu nervozitate nu e sfințită**. Scopul nostru nu trebuie să fie a face multe într-o continuă neliniște. Aceasta e o stare diavolească. Lucrul de mână care se face cu liniște și rugăciune se sfințește și sfințește și pe cei care îl folosesc – și așa are sens atunci când mirenii cer lucru de mână de la monahi ca binecuvântare; în timp ce lucrul făcut cu grabă și nervozitate transmite această stare diavolească și celorlalți. **Treaba grăbită, făcută cu neliniște, este caracteristica oamenilor celor mai lumefști**. Sufletele tulburate care lucrează transmit tulburare și prin lucrul lor de mână, iar nu binecuvântare. Mult influențează starea omului lucrul de mână pe care îl face, până și lemnul! Înfricoșat lucru! Rezultatul muncii omului e pe potrivă stării în care se află când o face.

(continuare în pag. 2)

## Cu muncă și grijă multă se uită de Dumnezeu

Sfântul Paisie Aghioritul



Cuviosul Paisie Aghioritul este unul dintre cei mai iubiți părinți care au viețuit la Sfântul Munte Athos, renumit pentru învățăturile sale spirituale. S-a născut în Farasa Capadociei – Asia Mică, la 25 iulie 1924 și a adormit întru Domnul la 12 iulie 1994, fiind îngropat în incinta Mănăstirii „Sfântul Ioan Evanghelistul” din Suroti, lângă Tesalonic. Este prăznuit în Biserica Ortodoxă la 12 iulie.

(continuare din pag. 1)

Dacă este nervos și se mânie și injură, ceea ce face nu va avea binecuvântare; iar de cântă, de spune rugăciunea, se sfințește și lucrul lui. Unul e lucru diavolesc, iar celălalt dumnezeiesc. Dacă vă purtați cu evlavie și lucrați cu rugăciune, vă veți sfinți mereu și toate se vor sfinți. **Atunci când cineva are mintea la Dumnezeu i se sfințește lucrul său, rucodelia sa.** Dacă, de pildă, fac o cutie și spun și rugăciunea, mă rog și în acelasi timp lucrez spre slava lui Dumnezeu. Scopul meu nu e să fac cutii și să le fac repede, ca să fac multe și totodată să fiu neliniștit. Asta e o stare demonică. Nu pentru asta am venit în mănăstire: am venit ca să ne sfințim și să sfințim ceea ce facem. Aceasta e pricina pentru care uneori te simți ca o funcționară zeloasă în îndatoririle tale, pentru că atunci când alergi să-ți pui în rânduială treburile, uiți să-L iei și pe Hristos. În schimb, dacă pornești cu rugăciunea, te vei simți ca o slujitoare a lui Hristos. De aceea, bagă și rugăciunea în lucrul tău, ca să vă sfințiți și tu, și lucrul tău. Știi cum binecuvântează atunci Dumnezeu și câte bunătăți și binecuvântări trimite?

**- Părinte, când lucrarea este intelectuală (de pildă o lucrare de traducere), cum este cu puțință să spui rugăciunea în așa fel încât lucrarea pe care o faci să se sfințească?**

- Atunci când lucrarea e intelectuală, dacă mintea ta este la Dumnezeu lucrarea se sfințește, fiindcă trăiești în atmosfera lui Dumnezeu, deși nu poți spune rugăciunea. Când cineva e într-o stare duhovnicească, se ajută mult pe sine. Nu încearcă să înțeleagă noimele cu mintea, ci se luminează și le află prin luminarea dumnezeiască.

**- Dar când nu am această stare duhovnicească și trebuie să fac o astfel de lucrare?**

- Atunci să o faci, dar să te rogi și să ceri luminare de la Dumnezeu. Să cauți să te ajuți, pe cât poți, cu noimele dumnezeiești și să lucrezi cu evlavie. Să faci la fiecare oră sau din două în două, câteva minute între-rupere, în care să spui rugăciunea.

**- Mai ales în lucrarea de traducere ești foarte împărtășiat, Părinte. Trebuie să cauți cuvinte, să citești comentarii...**

- Am spus și în alte dăți: ceea ce ajută cel mai mult la traduceri este nevoița cu gânduri curate, care îl fac pe om vas al harului. Atunci tâlcuirile dumnezeiești ies din luminarea dumnezeiască, nu din minte, din dicționar și din călimara cu cerneală. Vreau să spun că trebuie să ne sprijinim pe ceea ce e mai însemnat, adică pe dumnezeiesc, nu pe ceea ce vine în rândul al doilea, adică pe omenesc.

**- Părinte, grija departează totdeauna de Dumnezeu?**

- Ascultă de la mine următorul lucru. Când un copil se joacă și este absorbit de jucării, nu-și mai dă seama dacă tatăl lui este alături și-l mângâie; dar dacă-și întrerupe puțin joaca, atunci își dă seama. Așa și când avem vreo grijă, nu putem pricepe dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeu dă, iar noi nu simțim. Ia aminte să nu risipești puterile tale prețioase în griji de prisos și în lucruri deșarte, care într-o bună zi se vor face toate praf. Așa te obosești și trupește și mintea ți-o împrăștii fără rost, iar după aceea, îi dai lui Dumnezeu oboseala și căscăturile în vremea rugăciunii, la fel cu jertfa pe care a făcut-o Cain. În mod firesc și starea ta lăuntrică va fi la fel ca starea lui Cain, cu neliniște și oftaturi pe care ți le va pricinui aghiută, care va fi alături de tine. Să nu risipim fără rost rodul, miezul puterilor noastre, lăsând după aceea cojile pentru Dumnezeu. **Grija trage toată măduva inimii și nu lasă nimic pentru Hristos. Dacă vezi că mintea ta fuge mereu și se duce la treburi etc., trebuie să înțelegi că nu mergi bine și să te neliniștești, căci te-ai îndepărtat de Dumnezeu.** Să înțelegi că ești mai aproape de lucruri decât de Dumnezeu, de zidire decât de Ziditor. De multe ori, din păcate, o satisfacție lumească înșală chiar și pe monah atunci când face o lucrare. Omul este zidit să facă binele în mod firesc, pentru că Ziditorul lui e Bun. Dar monahul se nevoiește ca să se facă din om inger. De aceea, lucrarea lui în cele materiale trebuie să se limiteze doar la cele absolut necesare, ca să lucreze în cele duhovnicești. Atunci și bucuria lui, ce va izvorî din roadele duhovnicești pe care le va produce, va fi duhovnicească, iar unul ca acesta se va hrăni și va hrăni cu îmbeșugare.

Cu munca și grija multă se uită de Dumnezeu. **Părintele Tihon** spunea: „Faraon dădea multă muncă și mâncare multă israeliților, ca să uite de Dumnezeu”. În vremea noastră, diavolul i-a absorbit pe oameni prin materie, în multe lucruri. Munca multă, mâncare multă, ca să uite de Dumnezeu (Ieșire 1, 13-14), și astfel să nu poată – sau mai bine zis, să nu vrea – să pună în valoare libertatea ce li se dă, ca să-și sfințească sufletul...

(Cuviosul Paisie Aghioritul, *Cuvinte duhovnicești I – Cu durere și cu dragoste pentru omul contemporan*, Editura Evanghelistos, București, 2003, p. 62)